

Antti Kinnunen

Herra Lidless

Jääkylmää Unettomuutta

Antti Kinnunen

Herra Lidless

Jääkylmää Unettomuutta

Taide: Matti Ratilainen

Oikoluku: Tere Jääskeläinen

© 2012 Antti Kinnunen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-466-6

Omistettu Reino ”Renne” Kinnusen muistolle

Rakkaalle isälle

Esipuhe

Tervetuloa esiteokseni pariin. Sen olemassaoloa en voi lähes uskoa todeksi. Vuosia on puhuttu yhden jos toisen kirjan kirjoittamisesta, vailla minkäänlaisia aikaiseksi saatuja tekoja. Mutta ehkä odotin vain hetkeä jolloin Lidlessin kaltainen veikkonen syntyisi mieleeni, mikä kannustaisi viimeinkin vuodattamaan ylivilkasta mielikuvitusta paperille. Pitkän vuoden jälkeen, viimeinkin se on tässä.

Tällä kyseisellä kirjalla oli kummallinen matka siihen määränpäähän, mihin se loppujen lopuksi päätyi. Ensin sen tarkoitus oli olla täysin vailla tolkkua oleva kokoelma lyhyitä tarinoita, joissa seikkaili täysin anarkistinen päähahmo, jolla ei sinänsä ollut mitään suurempaa merkitystä olemassaololleen. Tätä ideaa voin kiittää internetin mielenkiintoisesta maailmasta, ja varsinkin Newgrounds.com:ia, minkä erään tietyn artistin työt toimivat suurena inspiraation lähteenä. Mutta ajan kuluessa ja tarinoiden syntyjen saatossa, Lidlessistä muotoutui jotain aivan muuta. Mitä pidemmälle kirjoitin, sitä psykologisempia piirteitä Lidless sai.

Lopulta huomasin kyseisen miekkosen tarinoiden kertomisen olevan mitä parhaita terapiaa millä lepuuttaa mieltä, joka ajattelee aivan liian paljon omaksi hyväkseen. Löysin pääni sisältä ystävän, joka oli onnistunut piileskelemään siellä liian kauan. Toivon, että nautitte Lidlessin seurasta ja että hän pystyy tuomaan teille yhtä paljon hyvää mieltä kuin mitä hänen seikkailujensa luominen toi minulle.

Kylmä herätys

Pimeys, toivottomuus ja melankolia. Sanoja kuvaamaan kieroja ja epäpyhää maailmaa. Maailmaa, jota peittää sysimusta hiekka ja jonka yllä kaartuu kaiken kattava hiekkaakin mustempi taivas. Ilma on kostea ja armoton. Se tukahduttaa kaiken toivon selviytymisestä tästä painajaisesta. Hiekka jalkojen alla henkii ilmoille synkkiä uhkauksia, kuinka se väistämättä ennemmin tai myöhemmin nielee kulkijan musertavaan syleilyynsä. Tuuli kirkuu manauksia kaiken pyyhkivästä kuolemasta ja mustat pilvet taivaalla vannovat estävänsä valoa puhdistamasta kosketuksellaan alla vellovaa pahuutta. Pimeä, paha maailma nielee kaiken elävän sisäänsä, se ei tunne armoa eikä myötätuntoa. Vain ainaista vihaa ja ahneutta. Näky on lohduton, murskaava.

Mutta kaiken pimeyden ja pahuuden keskeltä löytyy ripaus valoa. Pienen kukkulan päällä lepää toivo paremmasta. Kuin kipinä mikä ei suostu sammumaan, vaikka pahat tuulet kuinka yrittävät sitä tukahduttaa.

Turvapaikka, koti, ystävä. Pienen kukkulan päällä lepää jotain, mitä siellä ei järjen mukaan pitäisi olla.

Arkkupakastin. Valkea kuin lumi, kiiltävä kuin vastavahattu kallo. Se pilkkaa olemassaolollaan ympäröivää maailmaa, houkuttaa sitä yrittämään iskeä ensin. Mutta se tietää, että sillä on voittava käsi. Se ei tulisi hievahtamaan paikaltaan koskaan. Se on ollut ja tulee aina olemaan piikkinä lihassa sille, mitä ei pitäisi olla olemassakaan.

Kun kurkistaa pintaa syvemmälle, kyseisen pakastimen sisältä löytyy vielä suurempi yllätys: sen asukas.

Sangen omaperäinen miekkonen. Herra Lidless.

Kasvoilta kuiva ja rapistunut iho on haihtunut tuulien mukana maan ravinnoksi ajan kuluessa paljastaen vaalean kallon, joka lähes sotii tummien pitkien hiuksien värisävyä vastaan.

Päällään repaleinen musta frakki, komea silinterihattu ja kuluneet pukuhousut sekä viimeisenä silauksena komeaan kokonaisuuteen näkevässä oikeassa silmässään hatarasti paikallaan pysyvä kulunut ja lohkeillut monokkeli.

Ne saavat Herra Lidlessin näyttämään herrasmieheltä, joka on käynyt jonkin sortin eläimen ruoansulatusjärjestelmän läpi mutta herrasmieheltä silti.

Hän istuu hiljaa kylmän pakastimen pohjalla odottaen vastausta läheiseltä ystävältään.

Oli kulunut liian kauan aikaa. Yleensä hän on saanut vastauksen nopeammin. Hän kokeili sormenpäällään ystäväänsä mutta vielääkään ei pihahdustakaan. Oliko hän tehnyt jotain ja loukannut rakasta ystävää tietämättään?

Vai oliko kyseessä kenties hauska esitä-mykkää -leikki. Hän lohduttautui ajatuksella, että tämä oli ystävän perinteistä kujeilua, ja katseli ympärilleen. Seinät olivat jään peittämät, jota pitkin pienet ja kauniit vesipisarat liukuivat kilpaa alaspäin. Pisarat olivat kirkkaan puhtaita täällä, ulkona ne olivat surullisen mustia taivaalta sataessaan.

Hän asetti kämmmensä seinää vasten ja antoi veden hellästi liukua sitä pitkin. Luiset sormet natisten hän puristi sormensa nyrkkiin, ihastellen veden valumista sormiensa välistä.

Vaikka kuinka yritti, hän ei saanut vettä lannistumaan pakoyrityksestään. Se oli ihailtavaa peräänantamattomuutta. Sitä piti kunnioittaa hatun nostolla, mikä osui yllä valaisevaan valoon ja loi hetkittäisen pimeyden. Lidless säpsähti, hän ei pitänyt pimeydestä. Hän oli oppinut, että se tarkoitti kipua aiheuttavaa pahaa. Kipua, joka ei koskaan kaikonnut saatuaan otteensa hänestä.

Hän loi katseensa takaisin ystäväänsä ja tökkäsi tätä jälleen varovaisesti luisella sormenpäällään. Viimein hän kuuli sen ihanaisen äänen, jota oli odottanut. Vatsalaukun vetisen koraisun, kun se päästi ilmaa sekä vettä sisältään ulos. Vatsa lepäsi vasten pakastimen seinää, sulaen hiljalleen horroksestaan mitä Lidless

kutsui nukkumiseksi.

Hän oli huomannut, että Vatsasta tuli ärtyisä jos se ei saanut päivittäisiä uniaan. Samalla lailla kuin hänen toinen ystävänsä Maksa, joka asutti toista nurkkaa vaatimattomassa asutuksessa. Mutta Maksa vastasi todella harvoin, selvästi ilmaisten mielipiteensä että hän ei ollut Liddlestin ylimpiä ystäviä. Lidless nosti kulmiaan innoissaan kuullessaan Vatsan aamun toivotuksen.

”Parahinta huomenta! Mitä sinä näit?” Lidless kysyi innokkaana ja tökkäisi vatsaa uudestaan.

Tällä kertaa vastaukseksi tuli pitkä poriseva pihahdus.

”Unia....sinä todella näit unia?”

Liddlestin silmät pyöristyivät uteliaisuudesta. Hän oli kuullut näistä unista, tai ainakin hän oletti joskus kuullessaan niistä. Hänen muistinsa ei enää ollut terävimmillään niin kuin ennen.

Tosin hän ei muistanut minkälainen hän oli ollut ennen. Mutta varmasti hän oli silloin tiennyt kaikesta kaiken. Ikä oli vienyt mielen kirkkauden pois katalassa ajan pyörteessä, vaikka hänellä ei ollut aavistustakaan kuinka vanha hän oli. Nuoreksi ja komeaksi herrasmieheksi ikää ei voinut olla paljoa.

Joten miksi hän olisi unohtanut menneet, jos kerran aikaa ei ollut kulunut kuin tovi, mitä nuoren herran elämä oli äärettömän ja ajattoman maailmankaikkeuden keskellä.

Tällaiset ajatukset saivat Lidlessin siinä määrin hämilleen, ettei hän huomannut tuntien kuluvan kunnes hän säpsähti ajatuksistaan takaisin kylmään ja kosteaan maailmaansa.

Pakastimen lattia lainehti kirkkaasta vedestä ja Lidless huomasi Vatsa paran vaikeroivan veden tunkeutuessa sen sisälle. Vatsa ei pitänyt tästä tunteesta, se sai sen tuntemaan itsensä likaiseksi ja hyväksikäytetyksi.

Lidless nosti vatsan nopeasti käsiinsä ja pyyhki vettä pois kastuneen raukan päältä.

”Anteeksi, että katosin yllättäen. Toivottavasti et säikähtänyt?”

Lidless sanoi katuvasti.

Vatsa parka oli varmasti säikähtänyt hirveästi hänen katoamistaan kesken keskustelun.

Lidless uskoi teoriaan, että aina kadotessaan ajatuksiinsa hän katoaa fyysisestä maailmasta kokonaan. Hetkeksi hänestä tulee yhtä universumin kanssa ja ainoastaan hänen ajatuksensa ovat olemassa muokaten todellisuutta mullinmallin lukemattomia kertoja yhdessä sekunnissa.

Hetken hän on jumala, joka tietämättään muuttaa kaiken ja tietämättään palauttaa kaiken ennalleen. Tämä tietenkin oli täyttä hölynpölyä, mitä monet olivat Lidlessille yrittäneet vakuuttaa, mutta hänen uskoaan mahtipontisiin mielipiteisiinsä ei oltu saatu horjutettua tähän päivään mennessä.

”Ehkä on sinun aikasi mennä nukkumaan jälleen. Mitä mieltä te olette?” Lidless kysyi ja kääntyi Maksan puoleen, joka tuttuun tapansa mökötti nurkassaan sanomatta sanaakaan. Tällä kertaa Maksa näytti erityisen happamalta veden pursuessa sen sisään. Lidless huokaisi pettymyksestä, kun jälleen kohteliaat sanat olivat menneet kuuroille korville. Mutta tarkemmin ajatellen, Maksalla ei ollut korvia joilla kuulla.

Miten se sitten osasi vastata? Miten se nautti taiteista, jotka kuulolla nautitaan? Oliko lintujen laulu sille käsite, jota se ei koskaan pystyisi ymmärtämään konkreettisesti? Oliko kauheampaa kohtaloa kuin olla tietämätön maailman kauneudesta, jonka vain korvilla pystyy kuulemaan?

Tosin Maksalla ei ollut silmiäkään, miten se pystyi nauttimaan auringonlaskusta jos sillä ei ollut elimiä siihen tarkoitukseen?

Lidless säpsähti jälleen ajatuksistaan huomatessaan veden nousseen entistä korkeammalle.

Vesi ylsi hänen housuntaskuihin asti ja Maksa parka oli puolittain jo upoksissa.

”Se tapahtui taas, eikö niin?” Lidless sanoi harmistuneena ajatuksesta, että oli jälleen töykeästi hylännyt ystävänsä. Hän nousi

Herra Lidless on kerrassaan kummallinen herrasmies. Asuntonaan kylmä pakastin keskellä mustaa ja armotonta autiomaata. Ainoina ystävinään silinterihattu nimeltä Paroni, sekä omat sisäelimet maksa ja mahalaukku. Elämä on rauhallista, kunnes eräänä päivänä Lidlessille tulee tunne että jotain puuttuu. Se puute on unien rauhaisa kosketus, minkä Lidless voi saavuttaa vain löytämällä kadonneet silmäluomensa. Herra Lidless lähtee kohti seikkailua löytääkseen kohtalonsa...

